

Giacomo
Scotti

VRTNICE,
GNILOBA KRVI

Vonj krvi občutim, kjer ti
vidiš razcvetene vrtnice.
Tudi jaz jih vidim, grme,
in poznam vse vse trne, v njih sem
pustil, s kosi svojega mesa,
že marsikoga od tovarišev.
Ne kregaj me, prijatelj, malo
nas je še ostalo in nezaupljivi smo
in sami sebi dragoceni.
Za petami so nam lovci,
v zraku
pa je smrad po vrtnicah.
Ti oboki, ti napisi,
vse te ruševine
so naša past:
zdaj že brez imena, zraščene z bršljanom,
črni bezeg nas sesa in rožni grmi
zasledujejo nas z lažnimi pokloni.
Na rože pazi! Prav na čelo
mi je splezalo srce: zastavo
dviga straža pred zasedo.

Ne kregaj me, prijatelj, če ohranjam
 nedotaknjena ime in priimek
 v sebi in v otrocih svojih. Naše prednike
 povprašaj, pokopani so med vrtnicami:
 zate je njih vonj in kri
 je njihov cvet. Te blage mrtve vprašaj,
 kakšen konec so storili,
 razvezani v stoletja in raztreseni
 po trpki zemlji, ki so jo teptali
 naši zmagovalci.
 Niso bili brez greha
 in tudi mi nismo nedolžni.

NOTRANJA
 POKRAJINA

Dražljiva nótranja pokrajina
 človeka, ki ugasne
 televizor:
 razpršitev — to je še najmanj.
 Preveč je negotovih znakov,
 medlega v novicah, nepovezanih
 simptomov, znamenj
 razočaranega časa.
 Za maščevanja ni nevarnosti.
 Ni dovolj poguma,
 da bi zasadili cvet
 v ožgano gmajno, ki so jo uničile
 nerazrešljive fraze,
 skrite misli, polbesede
 — veter našega razočaranega
 časa.
 To, da smo čreda
 tujcev in neznancev,
 nam ne zagotavlja varnosti.

 Ni poguma, ki premagal bi
 usodo, da živimo.

MOJIH
 PETDESET LET

Precej je že
 sovražnikov in prijateljev,
 ki so odšli po poti brez vrnitve.

Nekatere sem pospremil
 v park, ki v njem ciprese
 za lučjo večera se stegujejo.
 Vendar sem se vrnil
 spet živet med žive.
 To se pravi, da vsaj košček mojega srca
 življenja zima
 si je vzela.
 To se pravi, da sem živel ravno prav,
 da še ostal sem
 med prijatelji in sovražniki.

Tako začenjam tudi jaz s preliminarnimi
 pogovori, zdaj zadnjikrat,
 zadnje letne dobe,
 ki pa ni četrta,
 nična je.

INVENTAR Če bo kje kakšna dobrohotna voda,
 ki mirna bo prehranjevala redke
 navzočnosti in trdna srečanja,
 lahko celo poskušamo kam iti.
 Ne bomo pa pustili prazne hiše:
 brez pisem, brez papirjev in stvari,
 kot so, na primer, kipci, slike, čiki.
 In kakšen košček sveče. Če pač kdo
 prišel, zvečer, med energetske krizo,
 bo obiskat še živega mrliča.

NAMIŠLJENA Miren deček,
 SLIKA ki se razcvetel je na ozadju
 tenke črte lene
 reke.
 Nad zgoščujočo se sivino
 (nizko obzorje)
 dviga roko in vrže
 v zrak pest zraka.

KRAŠKA Kras, kraljestvo kamna. In ta zemlja,
 POKRAJINA ki sploh ni zemlja in se vsa predaja
 objemu sonca, je samo ljubezen.
 Sam, oslepljen, pijan, v tej gmajni
 vidim cvet v kamnu.
 Ali pa je kamen cvet.

POLETNO V lososih in postrveh mi govori prijatelj,
 FANTAZIRANJE o pravljicnih rekah
 Kolpi, Dobri, Kórani,
 sama ženska imena. Strašno me ima,
 da bi v planinah se potopil v tiste vode,
 zahrbtna vaba, rdeč človeški črv,
 vse dol do proda nošen, skoz ovinke,
 kjer voda najbolj dere.
 Vendar vem, postrv ne bo prijela,
 srečen prodni kamen bom, ličinka
 med prebivalci reke. In, razume se,
 v naročju ženske.

Prijatelj opozarja: pazi,
 če padeš v vodo, lahko stakneš
 pljučnico.

LAHKOTNI VIDIK Pred eno uro je bilo, prдавno srečanje.
 ŽIVLJENJA, Vse nepredvidljivo je prдавno:
 TRENUTEK sakralnost kretenj,
 VEČNOSTI zanosno stanje,
 slutnja,
 besede čudenja,
 iskrene obljube, ki jih bomo pozabili,
 ker je že vse bilo kdaj jutri
 in nam ne pripada več.
 Pred eno uro je bilo, a že ti pišem
 spet urejeni, ponavljajoči se, negibni dnevnik.
 In spomin
 na tisto fantazijo, tisti čudež,

ki je naju strmoglavil
v prazčetno stanje,
je edini zlom.
Naju dva iz oči v oči,
naju oddaljena,
naju v drugih,
naju dva različnih zgodb.
Pred eno uro je bilo, v pradavni zarji.

Prevedel Ciril Zlobec

*GIACOMO SCOTTI, rojen 1928. v Savianu (Napoli), živi od leta 1947 na Reki, večinoma kot poklicni novinar. Je pripovednik, pesnik, esejist in izjemno ploden in prizadeven prevajalec tako rekoč iz vseh jugoslovanskih literatur v italijanščino. Doslej je objavil pri nas in v Italiji nad štirideset knjig, med katerimi je bil roman *Razpeta sova* preveden v hrvaščino, albanščino in slovenščino (izhajal je kot podlistek v Ljubljanskem dnevniku). Med pesniškimi zbirkami, doslej jih je objavil dvanajst, naj omenimo le najbolj odmevne: *Drugo morje, drug dan; Kljub vsemu živeti; V ponižnem človekovem očesu; Barva pomaranče*. Scotti se je veliko ukvarjal tudi z zgodovino našega narodnoosvobodilnega boja in o njem napisal več zanimivih knjig, od katerih so nekatere izšle najprej v Italiji. Za svoje delo je prejel, doma in v tujini, več literarnih nagrad in priznanj.*